"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ତୁମେମାନେ ଏବେ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ସାଇଲେନ୍ସ ଅର୍ଥାତ୍ ଶାନ୍ତିର ଅତିକୁ ଯାଉଛ, ତୁମକୁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଶାନ୍ତିର ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି, ସେହି ଶାନ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ସବୁ କିଛି ଅନ୍ତରନିହିତ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ନୂଆ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନାର ମୁଖ୍ୟ ଆଧାର କ'ଣ ?

ଉତ୍ତର:- ପବିତ୍ରତା । ବାବା ଯେତେବେଳେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀରରେ ଆସି ନୂଆ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା କରିଥା'ନ୍ତି ସେତେବେଳେ ତୁମେମାନେ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଭାଇ-ଭଉଣୀ ହୋଇଯାଅ । ସ୍ତ୍ରୀ-ପୁରୁଷର ଭାବନା ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ । ଏହି ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମରେ ପବିତ୍ର ହେବା ଦ୍ୱାରା ପବିତ୍ର ଦୁନିଆର ମାଲିକ ହୋଇଯାଅ । ତୁମେମାନେ ନିଜେ ନିଜ ସହିତ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିଥାଅ ଯେ ଆମେ ପରସ୍ପର ଭାଇ ଭଉଣୀ ହୋଇ ରହିବୁ । ବିକାରର ଦୃଷ୍ଟି ରଖିବୁ ନାହିଁ । ପରସ୍ପରକୁ ସାବଧାନ କରି ଉନ୍ନତିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବୁ ।

ଗୀତ:- ଜାଗ ସଜନିଆଁ ଜାଗ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମିଠା-ମିଠା ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନେ ଗୀତ ଶୁଣିଲେ ଏବଂ ବୁଦ୍ଧିରେ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ର ଘୂରିଗଲା । ବାବା ମଧ୍ୟ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ଅଟନ୍ତି କାହିଁକି ନା ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିବା ଏହା ହେଉଛି ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ହେବା । ଏହି କଥା ବାବାଙ୍କ ବିନା ଆଉ କେହି ବୁଝାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ମୂଳ ଆଧାର ସାଇଲେନ୍ସ । ସବୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ କହିଥା'ନ୍ତି — ଶାନ୍ତି ଦେବତା, ହେ ଶାନ୍ତି ଦାତା... କାହାକୁ ହେଲେ ଜଣା ନାହିଁ ଯେ ଶାନ୍ତି କିଏ ଦେଉଛନ୍ତି ଅଥବା ଶାନ୍ତିଧାମ କିଏ ନେଇଯିବେ । ଏକଥା କେବଳ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ବ୍ରାହ୍ମଣ ହିଁ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ହେଉଛନ୍ତି । ଦେବତା ମାନେ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ରାତି-ଦିନର କେତେ ଫରକ ରହିଛି । ବାବା ତୁମକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ତୁମେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ଅଟ, ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମଅନୁସାରେ । ବାବାଙ୍କୁ ୟାଦ କରିବା, ଏହା ହିଁ ମୁଖ୍ୟ କଥା ଅଟେ । ବାବାଙ୍କୁ ୟାଦ କରିବା ଅର୍ଥ ଶାନ୍ତିର ସମ୍ପତ୍ତି ନେବା । ଶାନ୍ତିରେ ସବୁ ଆସିଯାଉଛି । ତୁମେ ଦୀର୍ଘାୟୁ ହୋଇଯାଉଛ, ନିରୋଗୀ କାୟା ମଧ୍ୟ ହେଉଛି । ବାବାଙ୍କ ବିନା ଆଉ କେହି ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ କରାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ହିଁ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ହେଉଛି । ବାବା ମଧ୍ୟ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ଅଟନ୍ତି, କାହିଁକି ନା ତାଙ୍କ ନିକଟରେ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ଗୀତ ମଧ୍ୟ ଶୁଣିଲ, ଏବେ ନୂଆ ଦୁନିଆ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ଗୀତ ତ ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ତିଆରି କରିଛନ୍ତି । ବାବା ବସି ସାରାଂଶ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ସେ ହେଉଛନ୍ତି ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା, ତେଣୁ ସବୁ ସନ୍ତାନମାନେ ପରସ୍ପର ଭାଇ-ଭାଇ ହୋଇଗଲେ । ଯେବେ ବାବା ନୂଆ ଦୁନିଆ ରଚନା କରୁଛନ୍ତି ତେବେ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ଭାଇ-ଭଉଣୀ ହେଉଛ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର କୁମାରୀ ଅଟନ୍ତି, ଏହି କଥା ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ସ୍ତ୍ରୀ-ପୁରୁଷର ଅଭିମାନ ଦୂର ହୋଇଯିବ । ମନୁଷ୍ୟ ଏକଥା ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଆମେ ମଧ୍ୟ ବାସ୍ତବରେ ଭାଇ-ଭାଇ ଅଟୁ । ପୁଣି ବାବା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ରଚନା କରିବା ଦ୍ୱାରା ଆମେ ଭାଇ-ଭଉଣୀ ହୋଇଯାଉଛୁ । ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟି ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଯାଉଛି । ବାବା ସ୍ମୃତି ଦେଉଛନ୍ତି, ତୁମେ ଡାକି ଆସିଛ ହେ ପତିତ-ପାବନ, ଏବେ ମୁଁ ଆସିଛି, ତୁମକୁ କହୁଛି ଏହି ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ ପବିତ୍ର ହୁଅ, ତେବେ ତୁମେ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆର ମାଲିକ ହୋଇଯିବ । ତୁମର ଏହି ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ତ ଘରେ ଘରେ ରହିବା ଉଚିତ୍ । କାହିଁକି ନା ତୁମେ ପିଲାମାନେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଟ । ତୁମ ଘରେ ଏହି ଚିତ୍ର ନିଶ୍ଚୟ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଏହା ଉପରେ ବୁଝାଇବା ବହୁତ ସହଜ । ୮୪ର ଚକ୍ର ତ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଛି । ଆଚ୍ଛା — ତୁମକୁ ଗୋଟିଏ ଟୀଚର ଦେଇ ଦେବା ସେ ଆସି ସେବା କରି ଫେରିଯିବେ । ତୁମେ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ଲଗାଅ । ଭକ୍ତି ମାର୍ଗରେ ମଧ୍ୟ କେହି କୃଷ୍ଣଙ୍କର ପୂଜା କିମ୍ବା କିଛି ମନ୍ତ୍ର ଯନ୍ତ୍ର ନ ଜାଣିଥିଲେ ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କୁ ଡାକିଥାନ୍ତି । ସେ ପ୍ରତ୍ୟହ ଆସି ପୂଜା କରିଥାନ୍ତି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ବ୍ରାହ୍ମଣୀଙ୍କୁ ଅର୍ଥାତ୍ ନିମିତ୍ତ ଭଉଣୀଙ୍କୁ ଡକାଇପାରିବ । ଏହା ତ ବହୁତ ସହଜ ସେବା ଅଟେ । ଯେବେ ବାବା ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସୃଷ୍ଟି ରଚନା କରିଥିବେ ତେବେ ନିଶ୍ଚୟ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର-କୁମାରୀମାନେ ଭଉଣୀ ଭାଇ ହୋଇଥିବେ । ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରୁଛନ୍ତି ଆମେ ଉଭୟ ଭାଇ-ଭଉଣୀ ହୋଇ ରହିବୁ, ବିକାରର ଦୃଷ୍ଟି ରଖିବୁ ନାହିଁ । ପରସ୍ପରକୁ ସାବଧାନ କରି ଉନ୍ନତିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବୁ । ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛି ୟାଦର ଯାତ୍ରା । ଲୋକମାନେ ବିଜ୍ଞାନର ବଳ ଦ୍ୱାରା କେତେ ଉପରକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଉପରେ କୌଣସି ଦୁନିଆ ନାହିଁ । ଏହା ହେଉଛି ବିଜ୍ଞାନର ଅତିକୁ ଯିବା । ଏବେ ତୁମେ ସାଇଲେନ୍ସର ଅତିକୁ ଯାଉଛ, ଶ୍ରୀମତ ମାଧ୍ୟମରେ । ତାଙ୍କର ହେଲା ବିଜ୍ଞାନ ବଳ, ତୁମର ହେଲା ସାଇଲେନ୍ସ ବଳ । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଆତ୍ମା ତ ସ୍ୱୟଂ ଶାନ୍ତ ସ୍ୱରୂପ ଅଟେ । ଏହି ଶରୀର ଦ୍ୱାରା କେବଳ ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । କର୍ମ ବିନା ତ କେହି ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଶରୀରରୁ ଅଲଗା ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ୟାଦ କର ତେବେ ତୁମର ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ଏହା ବହୁତ ସହଜ ଅଟେ, ସବୁଠାରୁ ମୋର ଭକ୍ତ ଅଧିକ ଅର୍ଥାତ୍ ଶିବଙ୍କର ପୂଜାରୀ ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ବୁଝାଅ । ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପୂଜା ଶିବଙ୍କର ହେଉଛି କାହିଁକି ନା ସେହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି ଦାତା ଅଟନ୍ତି ।

ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣୁଛ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସାଥିରେ ନେଇଯିବା ପାଇଁ । ନିଜ ସମୟରେ ଆମେ ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବୁ । ପୁଣି ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ବହୁତ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ ଯାହାକି ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହୋଇଯିବୁ । ବାବାଙ୍କ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବାକୁ ହେବ, ସେମାନେ ଶ୍ରୀମତ ଭଗବତ ଗୀତା କହୁଛନ୍ତି, କେତେ ବଡ ମହିମା କରନ୍ତି । ଦେବତାମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ମହିମା ଗାନ କରୁଛନ୍ତି — ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ... ବାବା ହିଁ ଆସି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପାବନ କରାଉଛନ୍ତି । ଯେବେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପତିତ ଦୁନିଆ ହେଉଛି ତେବେ ଯାଇ ବାବା ଆସି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପାବନ ଦୁନିଆ କରାଉଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ଭଗବାନଙ୍କର ସନ୍ତାନ ତେବେ ନିଶ୍ଚୟ ସ୍ୱର୍ଗର ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିବା ଉଚିତ୍ । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏବେ ଆମେ ଭାଇ-ଭଉଣୀ ହେଉଛୁ । କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ବାବା ଆସିଥିଲେ, ଶିବଜୟନ୍ତୀ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି । ନିଶ୍ଚୟ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇଥିବେ । ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରୁଛନ୍ତି — ବାବା ଆମେ ପରସ୍ପର ସାଥି ହୋଇ ପବିତ୍ର ରହୁଛୁ । ଆପଣଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ପରିଚାଳିତ ହେଉଛୁ । କୌଣସି ବଡ କଥା ନୁହେଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ ଅଟେ, ଏହି ମୃତ୍ୟୁଲୋକ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ଏବେ ତୁମେ ସମଝଦାର (ବୁଦ୍ଧିମାନ) ହେଉଛ । କେହି ନିଜକୁ ଭଗବାନ କହିଲେ, ତୁମେ କହିବ ଭଗବାନ ତ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି ଦାତା ଅଟନ୍ତି । ଇଏ ପୁଣି ନିଜକୁ କିପରି ଭଗବାନ ବୋଲାଇ ପାରିବେ । କିନ୍ତୁ ବୁଝୁଛନ୍ତି ଯେ ଡ୍ରାମାର ଖେଳ ଅଟେ ।

ବାବା ତୁମକୁ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ କରାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏବେ ସେବାରେ ତତ୍ପର ରୁହ । ଘରେ-ଘରେ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ଲଗାଅ । ଏହାଠାରୁ ମହାନ୍ ପୁଣ୍ୟ କର୍ମ ଆଉ କିଛି ନାହିଁ । କାହାକୁ ବାବାଙ୍କ ପରିଚୟ ଦେବା, ଏହାଠାରୁ ବଳି ଦାନ ଆଉ କିଛି ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ପାପ ନାଶ ହେବ । ବାବାଙ୍କୁ ଏଥିପାଇଁ ଡାକୁଛନ୍ତି ହେ ପତିତ-ପାବନ, ମୁକ୍ତିଦାତା, ପଥପ୍ରଦର୍ଶକ ଆସ । ତୁମର ନାମ ମଧ୍ୟ ପାଣ୍ଡବ ଏହା ମଧ୍ୟ ଗାୟନ ରହିଛି । ବାବା ମଧ୍ୟ ପଣ୍ଡା ଅଟନ୍ତି । ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ନେଇଯିବେ, ସେମାନେ ହେଲେ ଶାରୀରିକ ପଣ୍ଡା । ଇଏ ହେଲେ ଆତ୍ମିକ ପଣ୍ଡା । ତାହା ହେଲା ଶରୀର ସହ ଯାତ୍ରା, ଏହା ହେଲା ଆତ୍ମାର ଯାତ୍ରା । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଭକ୍ତି ମାର୍ଗ ଭଳି ଶରୀର ସହ ତୀର୍ଥଯାତ୍ରା ହେବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ତୁମେ ପୂଜ୍ୟ ହେଉଛ । ଏବେ ବାବା ତୁମକୁ କେତେ ବୁଦ୍ଧିମାନ କରାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବାଙ୍କ ମତରେ ଚାଲିବା ଦରକାର ନା । କୌଣସି ବି ସନ୍ଦେହ ଥିଲେ ପଚାରିବା ଉଚିତ୍ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ୟାଦ କର । ତୁମେ ମୋର ଗେହ୍ଲା ସନ୍ତାନ ଅଟ ନା । ଅଧାକଳ୍ପର ତୁମେ ହେଉଛ ପ୍ରେମିକା । ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ଢେର ନାମ ରଖିଦେଇଛନ୍ତି, କେତେ ନାମ, କେତେ ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ମୁଁ ଜଣେ ଅଟେ ନା । ମୋର ନାମ ହେଉଛି ଶିବ । ମୁଁ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଭାରତକୁ ହିଁ ଆସିଥିଲି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପୋଷ୍ୟ କରିଥିଲି । ଏବେ ମଧ୍ୟ ପୋଷ୍ୟ କରୁଛି । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ସନ୍ତାନ ହୋଇଥିବା କାରଣରୁ ତୁମେ ନାତି-ନାତୁଣୀ ହୋଇଗଲ । ଏଠାରେ ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି । ସେଥିରେ ଭାଇ-ଭଉଣୀର ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ହିଁ ପାଠ ପଢୁଛି ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛି । ସମସ୍ତଙ୍କର ହକ ରହିଛି । ତୁମେ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ଯାହା କିଛି ଦେଖୁଛ ଏସବୁ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ମହାଭାରତ ଲଢେଇ ମଧ୍ୟ ହେବ । ବେହଦର ବାବା ବେହଦର ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି । ବେହଦର ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ତ୍ୟାଗ ମଧ୍ୟ ବେହଦର ଆବଶ୍ୟକ । ତୁମେ ଜାଣିଛ କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ବାବା ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇଥିଲେ । ରାଜସ୍ୱ ଅଶ୍ୱମେଧ ଯଜ୍ଞ ରଚନା କରିଥିଲେ ପୁଣି ରାଜତ୍ୱ ପାଇଁ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ନୂଆ ଦୁନିଆ ନିଶ୍ଚୟ ଆବଶ୍ୟକ । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥିଲା । ଏହା ୫ ହଜାର ବର୍ଷର କଥା ଅଟେ ନା । ଏହି ଲଢେଇ ଲାଗିଥିଲା, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱର୍ଗର ଗେଟ୍ ଖୋଲିଥିଲା । ବୋର୍ଡ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଲେଖି ଦିଅ - ସ୍ୱର୍ଗର ଦ୍ୱାର କିପରି ଖୋଲୁଛି ଆସି ବୁଝ । ତୁମେ ବୁଝାଇ ନ ପାରିଲେ ଅନ୍ୟକୁ ଡାକିପାର । ପୁଣି ଧିରେ ଧିରେ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇ ଚାଲିବ । ତୁମେ କେତେ ଢେର ବ୍ରାହ୍ମଣ-ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟ । ଶିବବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି । ସେ ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କର ପିତା ଅଟନ୍ତି । ଏହି କଥାକୁ ତ ବୁଦ୍ଧିରେ ଭଲ ଭାବରେ ମନେ ରଖିବାକୁ ହେବ - ଆମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ପୁଣି ଦେବତା ହେଉଛୁ । ଆମେ ହିଁ ଦେବତା ଥିଲୁ ପୁଣି ଚକ୍ର ଲଗାଇଲୁ । ଆମେ ଏବେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଛୁ ପୁଣି ବିଷ୍ଣୁପୁରୀକୁ ଯିବୁ । ଜ୍ଞାନ ହେଉଛି ବହୁତ ସହଜ । କିନ୍ତୁ କୋଟିକରେ କେହି ଜଣେ ବୁଝୁଛନ୍ତି । ପ୍ରଦର୍ଶନୀକୁ କେତେ ଢେର ଆସୁଛନ୍ତି, କେହି ମୁସ୍କିଲ୍‌ରେ ବୁଝୁଛନ୍ତି, କେହି ତ କେବଳ ମହିମା କରୁଛନ୍ତି ବହୁତ ଭଲ, ଆମେ ଆସିବୁ । ବିରଳ କେହି ୭ ଦିନର କୋର୍ସ କରୁଛନ୍ତି । ୭ ଦିନର କଥା ମଧ୍ୟ କ'ଣ । ଗୀତା ପାଠ ମଧ୍ୟ ୭ ଦିନ ରଖୁଛନ୍ତି । ୭ ଦିନ ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ଭଟ୍ଟୀରେ ରହିବାକୁ ପଡିବ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ସାରା ଆବର୍ଜନା ବାହାରିଯିବ । ଅଧାକଳ୍ପର ଦେହ-ଅଭିମାନର ବେମାରୀ ରହିଛି, ତାକୁ ବାହାର କରିବାକୁ ହେବ । ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ୭ ଦିନର କୋର୍ସ କୌଣସି ବଡ କଥା ନୁହେଁ । କାହାକୁ ଏକ ସେକେଣ୍ଡରେ ମଧ୍ୟ ହୃଦୟକୁ ଛୁଇଁଯିବ । ଡେରିରେ ଆସିଲେ ମଧ୍ୟ ଆଗକୁ ଯାଇ ପାରିବେ । କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ପ୍ରତିଯୋଗିତା କରି ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଇଯିବୁ । କେତେକ ସନ୍ତାନ ତ ପୁରୁଣାଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଆଗକୁ ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ଭଲ-ଭଲ ଜ୍ଞାନର ପଏଣ୍ଟ, ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ମିଳୁଛି । ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ଆଦି ବୁଝାଇବାରେ କେତେ ସହଜ ହେଉଛି । ନିଜେ ନ ବୁଝାଇ ପାରିଲେ ଭଉଣୀଙ୍କୁ ଡାକ । ପ୍ରତ୍ୟହ ଆସି ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇ ଯାଆନ୍ତୁ । ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା, ଯାହାକି ୧୨୫୦ ବର୍ଷ ଚାଲିଲା । କେତେ ଛୋଟ କାହାଣୀ ଅଟେ । ଆମେ ହିଁ ଦେବତା ଥିଲୁ ପୁଣି ଆମେ ହିଁ କ୍ଷତ୍ରୀୟ, ବୈଶ୍ୟ, ଶୂଦ୍ର ହେଲୁ । ଆମେ ଆତ୍ମା ପୁଣି ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେଲୁ, ହମ୍ ସୋର ଅର୍ଥ ବାବା କେତେ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଭାବେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ବିରାଟ ରୂପରେ ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କୁ ଏବଂ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ରଖି ନାହାଁନ୍ତି । ଅର୍ଥ

କିଛି ହେଲେ ବୁଝିନାହାଁନ୍ତି । ଏବେ ତୁମକୁ ଯ୍ଵାଦର ମେହନତ କରିବାକୁ ହେବ । ଆଉ କୌଣସି ଥିରେ ସନ୍ଦେହ କରିବା ଅନୁଚିତ୍ । ବିକର୍ମାଜିତ୍ ହୋଇ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବାକୁ ହେଲେ ଏହି ଚିନ୍ତନକୁ ବନ୍ଦ କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ଏହା କାହିଁକି ହେଉଛି, ଇଏ ଏପରି କାହିଁକି କରୁଛି । ଏହି ସବୁ କଥାକୁ ଛାଡି ଗୋଟିଏ ଚିନ୍ତନ ରହୁ ଯେ ମୋତେ ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଯେତେ ବାବାଙ୍କୁ ଯ୍ଵାଦ କରିବା ସେତେ ବିକର୍ମାଜିତ୍ ହୋଇ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବା । ବାକି ଫାଲତୁ କଥା ଶୁଣି ନିଜର ମୁଣ୍ଡ ଖରାପ କରିବା ଅନୁଚିତ୍ । ସବୁ କଥାରୁ ଗୋଟିଏ କଥା ମୁଖ୍ୟ ତାକୁ କେବେ ଭୁଲ ନାହିଁ । ସମୟ ନଷ୍ଟ କର ନାହିଁ । ତୁମର ସମୟ ବହୁତ ମୂଲ୍ୟବାନ ଅଟେ । ତୋଫାନକୁ ଡର ନାହିଁ । ବହୁତ କଷ୍ଟ ଆସିବ, କ୍ଷତି ମଧ୍ୟ ହେବ । କିନ୍ତୁ ବାବାଙ୍କର ଯ୍ଵାଦ କେବେ ହେଲେ ଭୁଲିବା ଅନୁଚିତ୍ । ଯ୍ଵାଦ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପବିତ୍ର ହେବ, ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବାକୁ ପଡିବ । ଏହି ବୁଢା ବାବା ଏତେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଉଛନ୍ତି, ଆମେ କାହିଁକି ନ ହେବୁ, ଏହା ମଧ୍ୟ ପାଠପଢା ଅଟେ ନା । ତୁମକୁ ଏଥିପାଇଁ କୌଣସି ପୁସ୍ତକ ଇତ୍ୟାଦି ପଢିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ବୁଦ୍ଧିରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କାହାଣୀ ରହିଛି । କେତେ ଛୋଟ କାହାଣୀ ଅଟେ । ଏକ ସେକେଣ୍ଡର କଥା । ଜୀବନମୁକ୍ତି ଏକ ସେକେଣ୍ଡରେ ମିଳୁଛି । ମୂଳ କଥା ହେଉଛି ବାବାଙ୍କୁ ଯ୍ଵାଦ କର । ବାବା ଯିଏକି ତୁମକୁ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କରାଉଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ତୁମେ ଭୁଲିଯାଉଛ! କହୁଛନ୍ତି ସମସ୍ତେ କ'ଣ ରାଜା ହେବେ! ଆରେ ତୁମେ ସମସ୍ତଙ୍କ ଚିନ୍ତା କାହିଁକି କରୁଛ ? ସ୍କୁଲ୍‌ରେ ଏପରି କ'ଣ କେହି ଭାବନ୍ତି କି ସମସ୍ତେ କ'ଣ ବୃତ୍ତି ପାଇବେ କି ? ପାଠପଢିବାରେ ଲାଗିପଡନ୍ତି ନା । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ପୁରୁଷାର୍ଥରୁ ବୁଝାଯାଏ ଯେ ଇଏ କ'ଣ ପଦ ପାଇବେ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟ ବହୁତ ମୂଲ୍ୟବାନ୍ ଅଟେ, ଏହାକୁ ଫାଲତୁ କଥାରେ ନଷ୍ଟ କରିବାର ନାହିଁ । ଯେତେ ବି ତୋଫାନ ଆସୁ, କ୍ଷୟ-କ୍ଷତି ହେଉ କିନ୍ତୁ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେବାର ହିଁ ଚିନ୍ତନ କରିବାକୁ ହେବ, ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଚିନ୍ତନ ନଚାଲୁ । 'ହମ ସୋ ସୋ ହମ୍'ର ଛୋଟିଆ କାହାଣୀକୁ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝି ଅନ୍ୟକୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ଦାତା ପଣିଆର ଭାବନା ଦ୍ୱାରା ଇଚ୍ଛାମାତ୍ରର ଅବିଦ୍ୟା ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବ କରି ତୃପ୍ତ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ସର୍ବଦା ଗୋଟିଏ ଲକ୍ଷ୍ୟ ରହିବା ଦରକାର ଯେ ଆମକୁ ଦାତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇ ସର୍ବ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ଦାନ ଦେବାକୁ ହେବ । ଦାତାପଣିଆର ଭାବନା ରଖିବା ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପନ୍ନ ଆତ୍ମା ହୋଇଯିବ ଏବଂ ଯେଉଁମାନେ ସମ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥିବେ ସେମାନେ ସର୍ବଦା ତୃପ୍ତ ମଧ୍ୟ ରହୁଥିବେ । ମୁଁ ଦାତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ — ଦେବା ହିଁ ନେବା, ଏହି ଭାବନା ସଦା ନିର୍ବିଘ୍ନ ତଥା ଇଚ୍ଛା ମାତ୍ରର ଅବିଦ୍ୟା ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବ କରାଇଥାଏ । ସର୍ବଦା କେବଳ ଗୋଟିଏ ଲକ୍ଷ୍ୟ ପ୍ରତି ହିଁ ଦୃଷ୍ଟି ରହିଥାଏ ସେହି ଲକ୍ଷ୍ୟ ହେଉଛି ବିନ୍ଦୁ, ଅନ୍ୟ କୌଣସି କଥାର ବିସ୍ତାରକୁ ଦେଖୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଦେଖ ନାହିଁ ଶୁଣୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଶୁଣ ନାହିଁ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ବୁଦ୍ଧି ବା ସ୍ଥିତି ଯଦି ଦୁର୍ବଳ ରହିଛି ତେବେ ତା'ର କାରଣ ହେଲା ବ୍ୟର୍ଥ ସଂକଳ୍ପ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****